

TK

Vztahy

Ach ta moje prababička!

Prababičce je devadesát. Hlava jí slouží, ale tělo už zchátralo. Pravidelně ji navštěvuje mladá žena z charity a jednou týdně já.

Vždycky přinesu bábovku, moji tvarohovou bábovku prababička miluje. Dáme si kafíčko, pak hrajeme karty a povídáme si. Ráda poslouchám babiččiny příběhy (říkám jí samozřejmě babičko). Venkovská ženská, věřící katolička, která přivedla na svět dvanáct dětí a z toho třikrát dvojčata! Umřeli jí v maminkovském věku jen dva chlapečci, skoro neuvěřitelné na tehdejší dobu!

Obohatila naši rodinu o spoustu příbuzných, některé ani neznám. Přežila několik svých dětí, které umřely v dospělosti, a těm přeživším dodnes vyčítá, že mají buď po jednom dítěti, nebo zůstali bezdětní.

A moji generaci nechápe už vůbec. „Ty máš jenom dvě děti, Andulko, a přitom jste na tom finančně tak dobře! Práci máte, dům máte, auto máte... To za mých časů... Děti jsou dar o pána Boha a vy jim nedovolíte přijít! Rouháte se!“

Chtěla jsem mít tři děti, ale poslední těhotenství kvůli vážným komplikacím nevyšlo a další dítě mi už lékaři nedoporučili. Což babička vůbec nechápe. „No tak to jednou nevyšlo, no. To se stává. A copak jsou doktoři nějakí vševědové? Já otěhotněla, jako když luskněš prsty, a u porodu jsem měla jen porodní bábu. Rozmazlení jste. Pořád něco chcete. Hlavně se válet někde u moře, mít auto a barák! To pak není čas na děti.“

Nechci se s babičkou hádat. Stejně bych ji nepřesvědčila. Měla sice dvanáct dětí, v konečném součtu deset, ale moje pratety a prastrýcové měli zřejmě života ve „smečce“, obnošených bot a chatrného oblečení plné zuby. Přivedli na svět jedináčky, pokud vůbec, a ti pak kráčeli ve šlápějích svých rodičů, takže se rod mojí prababičky prakticky smrskl.

Prababička vůbec nechápe, že může existovat něco tak strašného, jako je umělé oplodnění. Díky tomuto vědeckému pokroku má moje sestřenice Inka krásná dvojčata, ale až na třetí pokus.

Babička jen obrací oči v sloup a láme rukama. „Doktoři si hrají na boha,“ úpí. Inka chtěla babičce své potomky představit, ale ona je vidět nechce. „Tohle nejsou boží stvoření,“ tvrdí a tváří se u toho, jakoby těm malým měly co chvíli narůst rohy. „Copak je v Bibli psáno o nějakém umělém oplodnění?“ Když jsem s jistou dávkou škodolibosti zmínila Pannu Marii a Ježíše, babička se za mě začala modlit, aby si mě nevzalo peklo. Takže jsem poučena. Zůstaneme raději u karet.

Anna Marie

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Vážená paní, vaše prababička už by ve svém věku měla nárok na stařeckou demenci, případně i na Alzheimerovu nemoc. Jak se zdá, tak se jí tyto průvodní znaky vysokého věku zatím dost úspěšně vyhýbají (nebo ona jim). Musela mít hodně náročný život, víra a pracovitost jí zřejmě pomáhaly její úděl nést. Tvarohovou bábovkou jí nepochybně děláte radost, partičkami karet jí pomáháte udržet duševní svěžest. Když k tomu přidáte ještě ochotu vyslechnout její názory, aniž byste jí je rozmlouvala, tak jí podzim jejího života navíc i zpříjemníte. Má plné právo na to, aby si své názory na život (na to, co je správné a co nikoli) udržela. Debaty na téma umělé oplodnění nebo neplodnost bude právem vnímat podobně, jak kdybyste se s ní snažila řešit otázky kvantové fyziky. K tomu se za vás modlí, jednou týdně si dáte partičku karet a jako bonus dostanete ještě cosi jejích životních moudr. Možná byste se jí mohla zkusit tu a tam poptat, jak tenkrát vše zvládala, jací byli vaši rodiče. Ptejme se, dokud máme koho...!

PhDr. Petr Šmolka